

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 24 april 2008 in zaak nr. 08/2499 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.C.S. Bakker, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

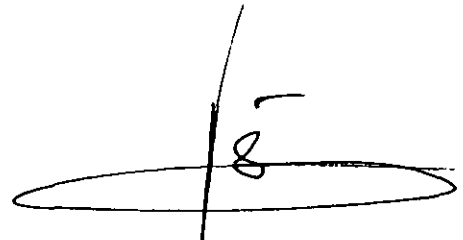
w.g. Bakker
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 oktober 2008

393.

Verzonden: 28 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 08/2499

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Guinese nationaliteit,
IND dossiernummer 0109.01.8012, eiser,
gemachtigde mr. K.J. Meijer, advocaat te
Sint Annaparochie;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 3 augustus 2007 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 21 januari 2008 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 21 januari 2008 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 12 februari 2008. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Bij uitspraak van 27 maart 2008 (Awb 08/2500) heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats een verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen in die zin dat verweerder wordt gelast uitzetting achterwege te laten totdat op het beroep is beslist.

Het beroep is ter zitting van 15 april 2008 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 08/2499

blad 2/5

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Vo 343/2003).

2.2 In geval van eiser is sprake van een opvolgende aanvraag waarbij in beoordeling moet worden betrokken of sprake is van nieuw gebleken feiten en omstandigheden en, zo ja, in hoeverre die tot een ander oordeel kunnen leiden.

2.3 Als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden aangemerkt rechtens relevante feiten en/of omstandigheden, die bij de behandeling van de eerdere aanvraag geen rol hebben kunnen spelen, en indien zij wel in de beoordeling zouden zijn betrokken, tot een ander oordeel zouden hebben geleid.

2.4 De rechtbank stelt vast dat eisers eerdere asielverzoeken van 31 augustus 2001 en 30 mei 2006 in Nederland inhoudelijk zijn behandeld. In de onderhavige procedure wordt eiser voor het eerst een eerder verblijf in het buitenland tegengeworpen. Naar het oordeel van de rechtbank is dit een nieuw feit of omstandigheid, zodat een beoordeling dient plaats te vinden.

2.5 Frankrijk heeft op 24 oktober 2007 het terugnameverzoek op grond van artikel 20, tweede lid, Vo 343/2003 aanvaard.

2.6 Eiser doet een beroep op artikel 9 Vo 343/2003. Hij betoogt dat wanneer een asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat welke deze titel heeft afgegeven verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2.7 De stelling van eiser kan niet worden gevolgd nu hij deze op generlei wijze heeft onderbouwd. Niet is gebleken dat eiser op enig moment in het bezit is geweest van een geldige verblijfstitel.

2.8 Eiser stelt dat niet is gebleken dat de Franse autoriteiten het asielrelaas van eiser inhoudelijk hebben getoetst. Hij heeft daar asiel aangevraagd en zijn personalia gegeven, maar alvorens hij zijn asielrelaas kon geven hebben de Franse autoriteiten ontdekt dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van asielaanvraag. Hierop is hij bij Nederland geclaimd. Zijn asielrelaas is dan ook niet inhoudelijk beoordeeld. Hij wijst erop dat Nederland het eerste land is waar hij een asielaanvraag heeft ingediend, ook daarom dient Nederland zijn asielaanvraag te behandelen. Eiser verwijst daarbij naar artikel 16, eerste lid, onder b, Vo 343/2003.

2.9 Eiser miskent dat op het moment dat zijn asielaanvraag in Frankrijk behandeld werd,

AWB 08/2499

blad 3/5

dit land niet verantwoordelijk was voor zijn asielaanvraag. Frankrijk heeft eiser dan ook terecht bij Nederland geclaimd op 26 oktober 2006. Nederland is met de terugname van eiser akkoord gegaan op 9 november 2006. Frankrijk hoefde op het moment van de aanvraag deze dan ook niet inhoudelijk te behandelen. Dit is thans echter anders, nu Frankrijk eiser niet binnen de vereiste termijn van zes maanden van artikel 20, eerste lid, onder d, Vo 343/2003 heeft overgedragen. Hiermee is Frankrijk op 9 mei 2007 verantwoordelijk geworden voor de asielaanvraag van eiser op grond van artikel 20, tweede lid, Vo 343/2003. Nu Frankrijk akkoord is gegaan met de terugname van eiser heeft zij zich verplicht tot een inhoudelijke behandeling van zijn asielerzoek. Eiser heeft niet onderbouwd dat Frankrijk zich niet aan deze verplichting zal houden.

De stelling van eiser, dat Nederland het asielerzoek aan zich dient te trekken omdat dit het eerste land is waar hij een asielaanvraag heeft ingediend, kan gelet op het voorgaande dan ook niet slagen, nu de eerdere verantwoordelijkheid van Nederland is komen te vervallen.

2.10 Voorts stelt eiser dat de termijnen van de Vo 343/2003 zijn verstreken, althans uit de brief van 12 juni 2007 van bureau Dublin blijkt niet dat er na de brief van 9 november 2006 nog door de Nederlandse autoriteiten bij de Franse overheid is gerappelleerd. Van een zorgvuldig werkende overheid mag verwacht worden dat minimaal éénmaal wordt gerappelleerd. Het heeft er de schijn van dat het Bureau Dublin goed uitkomt dat de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag door tijdsverloop naar de Franse autoriteiten is overgegaan. Tevens blijkt uit het dossier dat eiser voor 12 juni 2007 al weer in Nederland was. Hij is dan ook ruim binnen zes maanden na 9 november 2006 naar Nederland teruggekomen.

2.11 De stellingen van eiser kunnen niet worden gevolgd. Voor zover eiser heeft trachten te betogen dat de termijn van artikel 20, eerste lid, onder d, Vo 343/2003 op 9 mei 2007 is verlopen, wordt erkend dat dit inderdaad het geval is. Dat Nederland desondanks toch verantwoordelijk zou zijn voor zijn asielaanvraag wordt niet gevolgd. Frankrijk wordt immers geacht op de hoogte zijn van de inhoud van de Vo 343/2003. Het verlopen van de overdrachtstermijn is de verantwoordelijkheid van het overdragende land. Dat Nederland ten minste één keer had dienen te rappelleren kan niet worden gevolgd.

De stelling van eiser dat hij reeds lang voor 12 juni 2007 in Nederland was, is op generlei wijze onderbouwd en kan reeds om die reden niet slagen.

2.12 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielerzoek te behandelen.

2.13 Eiser stelt dat het in strijd is met het refoulementverbod als Frankrijk hem terugstuurt naar het land van herkomst zonder hem in de gelegenheid te stellen zijn asielerlaas naar voren te brengen.

Daarnaast stelt eiser dat de problemen waarvoor eiser destijds zijn land ontvluchtte thans nog immer aanwezig zijn, zodat hij niet kan terugkeren. Hij wijst erop dat een besluit- en/of vertrekmoratorium bestaat voor Guinee, vanwege de slechte situatie aldaar.

Voorts doet eiser een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83 EG, inzake minimum normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Definitierichtlijn). Hij betoogt dat een staat subsidiaire bescherming dient te geven als er gevaren zijn waaraan de bevolking van een land of deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld en die als individuele dreiging kan worden aangemerkt. Eiser verwijst hierbij

AWB 08/2499

blad 4/5

naar een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, Awb 06/54963, waarin ook een beroep is gedaan op deze richtlijn. Tevens verwijst eiser naar het algemeen ambtsbericht inzake Guinee van 26 januari 2007, waaruit volgt dat de situatie in Guinee is verslechterd.

2.14 In zijn algemeenheid mag ervan worden uitgegaan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Het is aan de vreemdeling om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Frankrijk anders is.

2.15 De stellingen van eiser kunnen niet slagen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat Frankrijk zijn asielaanvragen niet inhoudelijk zal behandelen. Het beroep op het besluit- en op vertrekmoratorium kan evenmin slagen. Een verschil in uitzettingsbeleid leidt er immers niet toe dat verweerder gehouden is de behandeling van het asielaanvraag aan zich te trekken. Het beroep van eiser op de Definitierichtlijn kan niet slagen vanwege het volgende. Eiser heeft aangevoerd noch onderbouwd dat Frankrijk niet aan de minimum normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling zal voldoen. Eiser miskent voorts dat thans slechts in geschil is welk land verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Dat de situatie in Guinee verslechterd is en het beroep op de Definitierichtlijn kunnen dan ook eerst in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar voren worden gebracht.

2.16 Eiser stelt daarnaast dat hij medische klachten heeft; hij heeft reuma en is drager van het hepatitis-b virus. Hij kan dan ook niet in staat worden geacht te reizen. Bovendien zijn er geen mogelijkheden om zijn klachten efficiënt in Guinee te behandelen.

2.17 Eerst merkt de rechtbank op dat thans slechts de overdracht aan Frankrijk in geschil is en niet een overdracht aan Guinee. Eiser heeft geen stukken overgelegd ter onderbouwing van zijn stelling dat zijn medische toestand een overdracht aan Frankrijk in de weg staat. Voorts heeft hij op generlei wijze onderbouwd dat hij niet kan reizen. Anders dan gesteld is niet gebleken dat behandeling niet in Frankrijk kan plaatsvinden.

2.14 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.15 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 08/2499

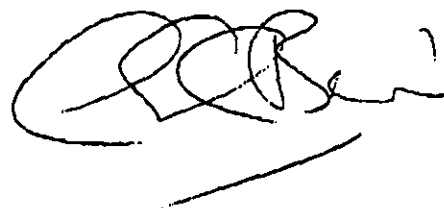
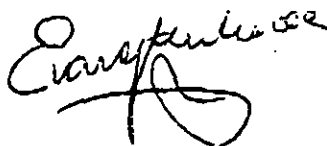
blad 5/5

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.E.C. van Rijckevorsel-Besier en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.G.M. ten Kate als griffier, op

24 APR. 2008

Afschrift verzonden op: 24 APR. 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vrcemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Wv 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 MEI 2008	
ZAAKNR.	200803735
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

ADVOCaat & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

Sint Annaparochie, 22 mei 2008

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76
E mrkj.meijer@uwnet.nl

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

blijvende te _____ geboren op _____ en van Guinese nationaliteit, thans ver-
aan het adres _____ te dezer zake woonplaats gekozen
hebbende te Sint Annaparochie aan de Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat
mr. K.J. Meijer, die te dezer zake door _____ voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is
aangesteld en als zodanig optreedt om namens _____ voornoemd hoger beroep in te stellen,
deel ik u hierbij mee dat ik heden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door _____ voor-
noemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 24 april 2008, aan zijn (te dezer zake) be-
paaldelijk gevolmachtigde verzonden op eveneens 24 april 2008, van de vreemdelingenkamer
van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle met registratienr. Awb 08/2499,
waarbij het namens appellant ingediende beroepschrift d.d. 21 januari 2008, gericht tegen de
beschikking van verweerder d.d. 21 januari 2008, -waarbij de aanvraag van appellant om ver-
lening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd d.d. 3 augustus 2008 is afgewezen-
ongegrond is verklaard.

Grief I

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de recht-
bank Zwolle in de bestreden uitspraak, r.o. 2.10, overwogen dat: "Voorts stelt eiser dat de
termijnen van de Vo 343/2003 zijn verstreken, althans uit de brief van 12 juni 2007 van bu-
reau Dublin blijkt niet dat er na de brief van 9 november 2006 nog door de Nederlandse auto-
riteiten bij de Franse overheid is gerappelleerd. Van een zorgvuldig werkende overheid mag
verwacht worden dat minimaal éénmaal wordt gerappelleerd. Het heeft er de schijn van dat
het het Bureau Dublin goed uitkomt dat de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag door

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

tijdsverloop naar de Franse autoriteiten is overgegaan. Tevens blijkt uit het dossier dat eiser al voor 12 juni 2007 al weer in Nederland was. Hij is dan ook ruim binnen zes maanden na 9 november 2006 naar Nederland teruggekomen.”

Toelichting: Appellant stelt zich op het standpunt dat nu uit alles duidelijk is gebleken dat appellant ruim zes maanden voordat de Franse autoriteiten stilzwijgend hebben ingestemd met de terugname van appellant naar Nederland terug is gekomen, Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag ingevolg artikel 20, lid 2, van de Verordening 343/2003. Kortom, ten onrechte is gesteld dat Frankrijk verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag en dat appellant deswege zal dienen te worden overgedragen aan Frankrijk. Gelet op het voorgaande stelt appellant dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 zal behoren te worden verleend danwel te bepalen dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag van appellant.

Grief II

In strijd met het recht dan wel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Zwolle in de bestreden uitspraak, r.o. 2.11, overwogen dat: “De stellingen van eiser kunnen niet worden gevolgd. Voor zover eiser heeft trachten te betogen dat de termijn van artikel 20, eerste lid, onder d, Vo 343/2003 op 9 mei 2007 is verlopen, wordt erkend dat dit inderdaad het geval is. Dat Nederland desondanks toch verantwoordelijk zou moeten zijn voor zijn asielaanvraag wordt niet gevolgd. Frankrijk wordt immers geacht op de hoogte te zijn van de inhoud van de Vo 343/2003. Het verlopen van de overdrachtstermijn is de verantwoordelijkheid van het overdragende land. Dat Nederland tenminste één keer had dienen te rappelleren kan niet worden gevolgd. De stelling van eiser dat hij reeds lang voor 12 juni 2007 in Nederland was, is op generlei wijze onderbouwd en kan reeds om die reden niet slagen.”

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit eveneens de toelichting op grief II.

Gelet op de inhoud hiervan stelt appellant dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 zal behoren te worden verleend danwel te bepalen dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag van appellant.

Grief III

In strijd met het recht dan wel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Zwolle in de bestreden uitspraak, r.o. 2.10 en 2.11 overwogen dat: “2.10 “Voorts stelt

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

eiser dat de termijnen van de Vo 343/2003 zijn verstreken, althans uit de brief van 12 juni 2007 van bureau Dublin blijkt niet dat er na de brief van 9 november 2006 nog door de Nederlandse autoriteiten bij de Franse overheid is gerappelleerd. Van een zorgvuldig werkende overheid mag verwacht worden dat minimaal éénmaal wordt gerappelleerd. Het heeft er de schijn van dat het Bureau Dublin goed uitkomt dat de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag door tijdsverloop naar de Franse autoriteiten is overgegaan. Tevens blijkt uit het dossier dat eiser al voor 12 juni 2007 al weer in Nederland was. Hij is dan ook ruim binnen zes maanden na 9 november 2006 naar Nederland teruggekomen.

2.11 De stellingen van eiser kunnen niet worden gevolgd. Voor zover eiser heeft trachten te betogen dat de termijn van artikel 20, eerste lid, onder d, Vo 343/2003 op 9 mei 2007 is verlopen, wordt erkend dat dit inderdaad het geval is. Dat Nederland desondanks toch verantwoordelijk zou moeten zijn voor zijn asielaanvraag wordt niet gevolgd. Frankrijk wordt immers geacht op de hoogte te zijn van de inhoud van de Vo 343/2003. Het verlopen van de overdrachtstermijn is de verantwoordelijkheid van het overdragende land. Dat Nederland tenminste één keer had dienen te rappelleren kan niet worden gevolgd. De stelling van eiser dat hij reeds lang voor 12 juni 2007 in Nederland was, is op generlei wijze onderbouwd en kan reeds om die reden niet slagen.”

Toelichting: Namens appellant zij opgemerkt dat de termijnen in het kader van de Dublinverordening zijn verstreken althans uit de brief van het bureau Dublin van 12 juni 2007 blijkt niet dat er na de brief van 9 november 2006 door de Nederlandse autoriteiten bij de Franse overheid is gerappelleerd. Naar mening van appellant mag van een zorgvuldig werkende overheid verwacht worden dat er minimaal één keer gerappelleerd wordt. Ook blijkt uit het dossier dat appellant ruim voor 12 juni 2007 al weer in Nederland was. Appellant is dus ruim binnen zes maanden na 9 november 2006 naar Nederland teruggekomen. Bovendien heeft appellant een band met Nederland opgebouwd; hij verblijft inmiddels alweer geruime tijd hier te lande en spreekt de Nederlandse taal. Daarnaast is het zo, dat appellant voor het eerst asiel heeft aangevraagd in Nederland zodat aldus naar mening van appellant Nederland ook thans verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag althans het is niet redelijk om star vast te blijven houden aan de bepalingen van de Dublinverordening. Overigens is Nederland ingevolge artikel 16, lid 1, sub b, verplicht om het asielverzoek volledig te behandelen nadat zij de claim van Frankrijk geaccepteerd hebben. Gelet op het voorgaande stelt appellant dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 zal behoren te worden verleend danwel te bepalen dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag van appellant.

Grief IV

In strijd met het recht dan wel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Zwolle in de bestreden uitspraak, r.o. 2.13, overwogen dat: “Eiser stelt dat het in strijd is met het refoulementverbod als Frankrijk hem terugstuurt naar het land van herkomst zonder

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

hem in de gelegenheid te stellen zijn asielrelaas naar voren te brengen. Daarnaast stelt eiser dat de problemen waarvoor eiser destijds zijn land ontvluchtte thans nog immer aanwezig zijn, zodat hij niet kan terugkeren. Hij wijst erop dat een besluit- en/of vertrekmoratorium bestaat voor Guinee, vanwege de slechte situatie aldaar. Voorts doet eiser een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83 EG, inzake minimum normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Definitierichtlijn). Hij betoogt dat een staat subsidiaire bescherming dient te geven als er gevaren zijn waaraan de bevolking van een land of deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld en die als individuele dreiging kan worden aangemerkt. Eiser verwijst naar een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, Awb 06/54963, waarin ook een beroep is gedaan op deze richtlijn. Tevens verwijst eiser naar het algemeen ambtsbericht inzake Guinee van 26 januari 2007, waaruit volgt dat de situatie in Guinee is verslechterd."

Toelichting: Opgemerkt zij dat appellant verwijst naar artikel 9 van de Dublinverordening; artikel 9 van de Dublinverordening 343/2003 geeft aan dat wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, dan de lidstaat welke deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Het zou in strijd zijn met de refoulementverboden indien Frankrijk appelland terug zou sturen naar het land van herkomst zonder dat appelland in de gelegenheid wordt gesteld om zijn asielrelaas naar voren te brengen hetgeen een uitvloeisel van artikel 3, lid 2 Dublinverordening is.

Voorts zij nog opgemerkt dat de problemen waarvoor appelland destijds het land van herkomst heeft verlaten ook thans nog immer aanwezig zijn zodat het voor hem niet mogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien is er een Besluit- en/of vertrekmoratorium voor Guinee van kracht geweest vanwege de slechte situatie in Guinee. Appelland heeft dan ook terecht een beroep mogen doen op de definitierichtlijn art. 15, lid 1 sub c. en stelt derhalve dat een staat subsidiaire bescherming dient te geven als er gevaren zijn waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld en die als individuele bedreiging kan worden aangemerkt. Tevens is namens appelland verwezen naar een uitspraak van de Rechtbank Almelo (AWB 06/54963) waarbij ook een beroep is gedaan op deze richtlijn. In deze uitspraak heeft de rechtbank bepaald dat verweerder niet alleen naar het categoriaal beschermingsbeleid en de afschaffing daarvan diende te kijken, maar ook, of er aanleiding bestond om een vergunning als bedoeld in artikel 29, lid 1 onder, d, Vw 2000 te verlenen op grond van ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. De situatie in Guinee is plotseling verslechterd en voldoet aan de definitierichtlijn. Het ambtsbericht geeft ook aan dat het voor burgers onveilig is zich op straat te begeven. Gelet op het voorgaande stelt appelland dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appelland alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 zal behoren te worden verleend danwel te bepalen dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag van appelland.

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

Grief V

In strijd met het recht dan wel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Zwolle in de bestreden uitspraak, r.o. 2.15, overwogen dat: "De stellingen van eiser kunnen niet slagen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat Frankrijk zijn asielrelaas niet inhoudelijk zal behandelen. Het beroep op het besluit- en of vertrekmoratorium kan evenmin slagen. Een verschil in uitzettingsbeleid leidt er immers niet toe dat verweerder gehouden is de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken. Het beroep van eiser op de Definitie-richtlijn kan niet slagen vanwege het volgende. Eiser heeft aangevoerd noch onderbouwd dat Frankrijk niet aan de minimum normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling zal voldoen. Eiser miskent voorts dat thans slechts in geschil is

22-05-2008 17:45

0518 402976

P.005

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

22-05-2008 17:46

0518 402976

P.006